

lig, at det vel har været den afbøde Konges Opgave og Maalet for hans Bestræbelse at vedligeholde det samlede Monarki, men ved Siden deraf har det tillige været en ikke mindre stærk Bestræbelse hos ham, har det været et ikke mindre ivrigt Maal for hans Dødslyst at sikke de danske Dele af Monarkiet en selvstændig og uanfægtelig Stilling i Staten. Under denne Forstaaelse kan jeg underskrive Adressen; men skal dette være Meningen, troer jeg rigtignok, at Udtrykkene kunde have været tydeligere og helbigere valgte. Jeg seer ingen Grund til den Adskillse, der er gjort mellem den foregaaende Passus, hvor man udtaler sig om Monarkiet i dets Heelhed, og denne, hvor man udtaler sig om de danske Provindser; om det danske Rige særskilt. Jeg seer ikke rettere, end at man godt kunde lade dem vederfares een Ret og sige: Vi ville offre, hvad der forlanges af os, for at opretholde saavel Kronens Ret og Monarkiets Ret som de danske Provindser selvstændighed; jeg troer, at vi da havde givet baade Monarkiet og det danske Rige, hvad der tilkom dem. — Det er disse Forandringer, som jeg maatte ønske foretagne, hvis jeg skulde underskrive Adressen. Jeg skal hermed slutte, idet jeg skal udtale, at det forekommer mig, at vore Bestræbelse mere maae gaae ud paa at faae en kraftig og fylbig Udtalelse af det, hvorom vi Alle ere enige, end paa at Adressen skal bære Spor af, at vi have gjort os Umage for ikke at berøre det, som vi ikke gjerne ville underskrive.

Bek: Da det er en Pligt i dette Dieblis, der varsler om saa meget Alvorsfuldt, at udtale sig efter sin fulde Overbeviisning; saa skal jeg ogsaa stræbe efter at gjøre dette. Jeg kan i det Allermeste slutte mig til, hvad den sidste ærede Taler udtalte. Jeg er iblandt dem — og det er vel de Fleste — der i høi Maade beklage vor høifalige Konge Frederik den Syvendes Død; jeg er blandt dem, der ere fuldt villige til at tilkjendegive Hans Majestæt Kong Christian den Niende deres Hyldest, og jeg er saa meget mere i dette Dieblis tilbøielig dertil, som jeg seer og føler, at under alvorsfulde Forhold skulle vi vel være villige til at stænke vor Tillid hellere til en Enkelt end til Mange, hel-

lere til en Enkelt med en Regjering ved Siden, som vi have Tillid til, end at udtale os om Forhold, som vi dog i Almindelighed ikke ville blive enige om. Jeg kan med den sidste ærede Taler gaae ind paa fuldstændigt at slutte mig til de tre første Stykker af Adressen, hvoraf dog ogsaa jeg, ligesom han, kunde ønske, at de stærke Udtryk, som jeg mener ere spildte, kunde udelades, idet dog Alvoren lægges fuldstændigt dertil. Naar jeg kommer til det fjerde Stykke, hvori det hedder: „Med oprigtig Tilfredsstillelse have vi seet Deres Majestæt hævede vor Frihed og Selvstændighed“, saa kan jeg ogsaa underskrive dette; men jeg kan ikke gaae med i, hvad der følger efter. Der kommer en Modsetning med Hensyn til det Ansvar og de Forpligtelser og det Dulle, vi vel Alle maae dele, at Hans Majestæt Kongens Kraft overfor hele Monarkiet kan opretholdes ved Siden af, at han, som vi vel ogsaa Alle ere enige om, om muligt ogsaa kan virke til en fuldstændig tilfredsstillende Sammenslutning mellem de enkelte Dele af Monarkiet, mellem Kongeriget og Slesvig. Strax efter det Sted, hvor der udtales en Aerkjendelse af Hævdelsen af Friheden og Selvstændigheden ligeoverfor Ublandets Forestillinger og Fordringer om Ophævelsen af Grundloven af 18de November, hedder det: „Efter Deres Forjænger paa Thronen, hvis Liv hengik under fortsatte Bestræbelse for at sikke det danske Rige en af Fremmede uafhængig Stilling i Monarkiet, uden at det dog lykkedes ham at fuldføre dette Størværk, har Deres Majestæt nu ogsaa taget denne Opgave i Arv. Dens Løsning vil, det vide vi, være forbunden med Banfelighed; den kan medføre blodige Kampe og tunge Offre, men Folket er rede til at bære dem for at understøtte sin Konge i Bevarelsen af det ældgamle danske Kronland Sønderjylland“. Det kan jeg ikke være med til, dertil tør jeg ikke give min Underskrift. Vel sandt, at Bestræbelserne ere gaaede i denne Retning; men hvorfor kunne vi nu ikke see en Udvei til, at Bestræbelsen for at opnaae dette Niemed, ved Siden af at sikke Monarkiets Bestaaen, vil kunne gaae i Ophævelse? Naar vi nu lægge Mærke til Udtalelserne i Bladene i Almindelighed, naar vi lægge Mærke til Gangen i det Hele ogsaa der, hvor vi kalde